Ч. 51. Субота 18 (5) марта 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Буджетова дебата в комісиї. — З анґлїйского парляменту. — „Новое Время" про ґр. Еренталя.

В палаті послів ведуть ся розправи над господарскими резолюциями, а між тим буджетова комісия займає ся дискусиєю над буджетом. Але справа проволїкає ся так, що нема вигляду певного полагодженя буджету в повній палаті до 1-го цьвітня. Тому правительство внесло в палаті предложенє про нову провізорию. В звязи з предложенєм о дальшу провізорию внесло правительство також начерк закона з повновластию до затягненя позички. Християньскі суспільнники противні всякій проволоці і змагають до того, щоби як найскорше ухвалити буджетову провізорию і позичку.

В дальшій дебатї над етатом міністерства внутрішних справ посол Ґостінчар (кат. Слов.) поставив внесенє на счеркненє 59.000 корон, призначених на конскрипцию.

Пос. Шрамек (Чех) домагав ся більшої участи правительства в поборюваню алькоголїзму і енерґічної акциї против видалюваня славяньских робітників з Прус. Запитав також, чи се правда, що на Буковині національно-российскому сторонництву не вільно уладжувати виборчих зборів.

Міністер внутрішних справ ґр. Вікенбурґ обговорював піднесені в часї дискусиї бажаня і жалоби. Бесїдник зазначив, що адміністрация мусить стреміти до удержаня контакту з населенєм та до усуненя недостач. Дальше вказує на те, що в справі заповідженої президентом кабінету реформи адміністрациї вже почато перші кроки і стверджує, що політичні урядники мусять почувати ся солїдарними з населенєм, з котрим живуть і мусять уникати непорозумінь. Наші політичні урядники тїшать ся доброю славою, виїмки, які лучають ся, осуджує міністер разом з пос. Сільвестром. Санїтарна служба в громадах що-раз лїпша і у всїх краях законно управильнена. Закон про епідемію буде небаром виладжений. Вість про вибух чуми в Манджуриї спонукала міністра до пильної уваги і міністерство внутрішних справ заповіло участь Австриї в проєктованій науковій виправі до Китаю, до просторів обнятих чумою.

Дальше обговорював міністер справу жалоб на кари за подане при конскрипциї жидівскої мови як розговірної. Говорено про тисячі рекурсів, відкинених галицким намістництвом, а тимчасом оно полагодило всего 156 рекурсів і то прихильно.

Що до видалюваня австрийских горожан з Німеччини, бесїдник вказує на заяву, яку в тій справі зложив в делєґациях ґр. Еренталь. Вкінци обговорював бесїднк справу суспільного обезпеченя і заявив, що правительство попре сю справу.

По промовах ще кількох бесїдників, як Вуковіча, Малїка, Дияманда, Старжиньского і Е. Левицкого перервано дискусию і відложено єї до слїдуючого засїданя.

У войсковій комісиї, котра має ухвалити предложенє про побір новобранців, почали соцялїсти і Чехи обструкцию, але християньско-суспільнники не думають їм робити нїяких уступок і змагають до полагодженя передсьвяточної програми працї.

В анґлїйскій низшій палаті заявив державний секретар для заграничних справ Грей, що політика Анґлії мусить бути сильна і льояльна на всї боки. Се справдї дивогляд, що при добрих відносинах між державами так швидко ростуть тягарі на зброєня. Тягарі ті — більша небезпечність від самої війни, бо они рівнозначні з руйнованєм в часї мира. Говорено, що богато можна би зискати шляхом договору з Німеччиною. Бесїдник нїколи не уживав вислову „обмеженє зброєнь", бо можна би

---

2)

ІНДИЙСКА МАРКА.

Оповіданє з британьскої Індиї — К. Кроме-Швінїнґа.

(Дальше).

Сегодня вечером було на веранді весело. Ральф Освін Дельгем хоч-не-хоч мусїв згодити ся на гостинність Реджінальда, бо єго гадка, що піде до готелю ночувати, розвіяла ся, скоро лиш Реджінальд єї почув. Капітанів кухар зладив їм добру вечерю і оба приятелї сидїли тепер на бамбусових стільцях при віскі і соді на веранді, що була ясно осьвітлена, та курили циґара і споглядали в темну ніч, що покрила була послїдні сьвітла в містї туземців по правім боцї Ґанґеса.

Спільні спомини, які собі взаїмно пригадували, додали очам обох ще більшого блеску та викликали той настрій, в якім навіть щирі приятелї ще більше присувають ся до себе.

— Вже там в полудневій Африцї остогидло менї тото войскове ремесло—говорив Ральф і споважнів мимо волї. — Я був би з кінцем війни виступив зі служби, хоч би по смерти брата й не дїсталась менї була спадщина й титул льорда Кольмера. Я зазнав там дуже немилих річий і більше як коли думав о сих сторонах.

— О менї?

Лице молодшому трошки почервонїло ся.

— Та й о тобі, мій любий. Але більше о кімсь иншім. О одній дамі, що жиє в Індиї і задля котрої поправдї я сюди приїхав. Не гнївай ся за то, що я в моїх листах до тебе нїчого о тім не згадував. Але мусїв насамперед бути певний того, що й она мене любить. Бо я люблю єї вже від богато лїт, ще від тої пори, коли она гостила в Анґлїї. Заким я міг їй осьвідчити ся, вибухла війна в полудневій Африцї, а она вернула назад до Індиї. Але не було дня, в котрім би я не згадав з тугою про неї, а тепер, Реджінальде, я з кождим днем близше мого щастя. А оно таке велике, заповідає ся менї так незміримо велике, що я не на днї, але на цїлі тижднї відкладаю ту хвилю, котра має рішати. Бо, бачиш Реджінальде, вже сама гадка, що я міг би обманути ся, що она би не могла відплатити ся за мою безмежну любов, наповняє мене майже смертельним страхом.

— Она певно тебе любить — сказав Реджінальд з тиха, бо якось то дивно єго тронуло, що приятель єму признав ся. — Ти такий, що тебе можна полюбити як мало кого. Але то було колись, а від тої пори лїта минули. А хоч ти й не поставив їй ще послїдного і рішаючого питаня, то чи знає она, як з тобою річ має ся?

— Знає, — відповів Ральф — але єї листи були завсїгди холодні мимо всего інтересу, який в них для мене висказувала, а я в своїх листах не мав відваги поставити то питанє.

— Ну, то напиши їй — сказав на то Реджінальд весело — а все буде добре.

— Але лице Ральфа таки не повеселїйшало. — Ми пишемо до себе ще від часу, коли були малими дїтьми, — сказав він з тиха — бо Мод то моя своячка, тїточна сестра.

Реджінальдом аж кинуло — коли почув то імя. Насунулась єму гадка — така повна муки, що він аж задеревів.

— Коли я тобі ще не кажу, як она називає ся, — відозвав ся Ральф знову — то побачиш бодай єї фотоґрафію.

Він сягнув по свій портфель, але виймив руку з кишенї без него. — Туккан! — крикнув він на свого індийского слугу, котрий заложивши ноги під себе, сидїв байдужно на веранді. Принеси менї тоту японьску скриночку з другого куфра.

Реджінальд Вайне видїв мов би крізь сон, як Інд встав мовчки і вийшов з хати. Єму аж гуділо в голові і не покидала єго гадка: А як то она! — Тих кілька секунд, заким Туккан вернув, видавались єму вічностию. А то минули були ледви дві минути, коли Інд вернув з лякерованою скриночкою завбільшки може двох долонь і поставив єї перед свого пана на бамбусовім столичку.

Ральф отворив єї і шукав між листами, які в нїй були, підчас коли Реджінальд старав ся знову спамятати ся. — Мод? А хибаж не називає ся так множество молодих Анґлїйок? І нараз аж лекше відотхнув. Ральф писав єму лиш про знакомих, які має в Люкнові, але не про свояків. Та й в домі полковника не чув нїколи, щоби міс Мод була перед кількома роками в Анґлїї. Але то правда, що єго, Реджі-

се толкувати за границею, немов то Анґлія хоче накинути иншим обмежене зброєнь, тому бесїдник є за уживанєм терміну „взаїмні обмеження видатків на зброєня“. На єго погляд виміна інформаций між Анґлією і Німеччиною за посередництвом войскових attachés може оба народи захистити від несподїванок і довести до того, що нї один з народів не буде старати ся перевисшити другого на полї зброєнь. Таким договором можна би довести до повільнїйшого temp-а у видатках або до того, щоби теперішна німецка проґрама не була побільшена. Мусимо старати ся викоріните лихо і вплинути на опінію цїлого сьвіта, щоби здержано видатки на зброєня. Можливо, що то стане ся через мирові суди. В послїднїм роцї Тафт двічи торкнув ся сеї думки. Она не повинна лишити ся без відгомону. Правительство радістно привитало би таку проповидию, а парлямент певне дав би на те свою санкцию.

По промові уладжено Ґреєви овацию. В парляментарних кругах лїберальних мають надію, що постійний мировий договір із Сполученими Державами буде незабаром довершеним фактом.

Навязуючи до чуток про можливість уступленя ґр. Еренталя, „Новое Время“ пише: „Российскій суспільности і российскій дипльоматиї байдуже, чи ґр. Еренталь піде чи лишить ся. Наші взаємини з Австро-Угорщиною склали ся не під Еренталем і не єго особа про них рішає, они склали ся в ході століть, від посольства Герберштайна аж до теперішних вандрівок австрийских емісарів в Королївстві польскім, Волини і Українї. Для Росиї і зросту єї національної самосьвідомости і прояснення єї славяньскої місиї було би може навіть лїпше, якби ґр. Еренталь як найдовше лишив ся в своїм урядї. Посьмівши нарушити міжнародні договори, пробудив він росийску дипльоматию з гарного сну про тривкість европейских справ на всходї. Від того часу росийска дипльоматия і цїла росийска суспільність знає, що дїло тут не з особами а зі споконвічною системою, та що як навіть ґр. Еренталь піде, то система не змінить ся“.

Новинки.

Львів, дня 17-го марта 1911.

— **Відзначенє.** Президия ц. к. Намістництва признала Йосифови Турачови, управителеви 2 кл. школи в Ґрушові в округу яворовскім за 40-лїтну вірну службу медаль почетний, установлений при нагоді 50-лїтного ювилею Є. В. Цїсаря.

— **Виставу** присьвячену Т. Шевченкови відкрито вже у Москві. Виставлено єго портрети, музичні ноти єго поезий, фотоґрафії Шевченкового похорону і „Кобзар“ з 1860 р. з рукописними поправками самого Шевченка.

— **Сьвяткованє 50-их роковин смерти Т. Шевченка в Росиї.** Київскі Українцї вислали до Москви ряд телеграм на імя „Комітету для уладження ювилейного сьвяткованя Т. Г. Шевченка в Москві“. Панахиди за Тараса Шевченка відправлено в Каневі на могилї поета, в Петербурзї, Москві, Ташкентї, Никольску, Усурийскім, Харкові, Полтаві, Сумах, у селї Мануйлївцї і ин.

— **Гуцульский театр** тїшить ся — як пишуть — надзвичайним поводженєм, заціквлюючи і чужі сфери. Оріґінальні сьпіви, оріґінальні гуцульскі танцї („Аркан“, „Гуцулка“) доводить ся повтаряти по кілька разів. Гра, повна своєрідних красот, котрих не може передати звичайний актор, робить враженє, а про селян то нема що й говорити, мабуть по сїй подорожі богато селян зрухнуть ся до жвавійшої роботи. Дальша маршрута театру така: недїля: Старий Самбір, понедїлок: Добромиль, вівторок: Лїско, середа: Сянік, четвер: Ясло.

— **З Коломиї.** Загальні збори філії Товариства „Просьвіта“ в Коломиї відбудуть ся в суботу дня 25 с. м. в салї Лїбліха в Коломиї, ул. Собіского ч. 50.

Перед заг. зборами відправить ся в місцевій парохіяльній церкві о год. 8 рано торжествене Богослуженє з панахидою за померших членів Товариства.

Відтак наступить о 10 годині рано посьвяченє власного дому (на розї ул. Гетманьскої і ул. Дїдушицких).

По посьвяченю слїдує о 11 год. перед полуднем торжественний поранок в память 50-лїтних роковин смерти нашого незабутнього Кобзаря Тараса Шевченка.

По короткій перерві розпічнуть ся загальні збори.

Просимо Вп. Членів і тих, що бажали би вписати ся в члени Товариства о як найчисленнїйшу участь. Вступ на торжественний поранок безплатний, а ласкаві датки від Вп. Членів на удержанє нашої бурси і на власну хату приймають ся з подякою. В часї заг. зборів буде касиер Товариства приймати і записувати членьскі вкладки. Видїл філії „Просьвіти“ в Коломиї.

— **Вломники перед судом.** В недїлю закінчила ся перед судом присяжних розправа против Зд. Кадлевича і Бол. Бояка, котрі в осени минулого року допустили ся крадежий в кількох місцевостях в Галичинї. На основі вердикту судиїв присяжних засудив трибунал Кадлевича на 7 лїт тяжкої вязниції обостреної що 14 днів постом, а Бояка на 5 лїт тяжкої вязниції обостреної постом що 14 днів. Обох віддав трибунал під надзір полїцийний. Крім того засудив трибунал Петра Максимова за купованє крадених річий на 4 місяцї вязниції а Марию Котляржову за набуванє річий підозрілого походженя на 50 К грошевої кари або 5 днів арешту. — Оногди розпочала ся перед львівским карним судом розправа против Юліяна Петрашевского, злодія караного вже кілька разів, котрий до спілки з якимсь Лїпіньским, що утїк, добув ся в ночи на 1 серпня 1910 р. до комнати Едв. Рехтера і витягнув з під подушки портфель, в котрім була готівка 16.000 К і векслї на 160.748 кор., дальше перстінь з брилянтом, шпильку до краватки і спинки до маншетів, годинник і палицю зі золотою ручкою загальної вартости 9000 К. Крім того обжаловані о злочин участи в крадежи Ів. Липка, сторож; Роз. Марковска, зарібниця; А. Завислянська; Генр. Хінтер, годинникар; Нафтула Брів, золотар; Шміля Остовер, каналяр і Йойна Гершдерфер. Вчера переслухано всїх обжалуваних. Петрашевский випирає ся крадежі до спілки з Лїпіньским, инші обжаловані також випирають ся.

— **Дрібні вісти.** Є. Е. Архиєпископ Більчевский виїхав на тиждень зі Львова. — Право публичности надав п. Міністер віроісповідань і просьвіти І клясі приватної реальної ґімназиї у Львові Ольги Філїппі на рік 1910/11. — Звиж 7000 робітників і робітниць кравецких у Відни розпочало страйк, позаяк відкинено жадану робітниками підвижку платнї. — В часї ревізиї каси Союза рільничих рафінерий спіритусу в Прешові на Угорщинї викрито брак 100.000 К. Касиер Мольнар утїк. — Дня 6 с. м. застрілив ся в Празї радник ґр. Янушек, з причини невилїчимої недуги нирок. По отвореню завіщаня показало ся, що небіжчик записав на ческу „Матицю шкільну“ 20.000 К.

† **Помер** у Львові Яків Павлюк, урядник „Днїстра“ в 35-роцї житя.

нальда лише що перед двома роками перенесли сюди до Канпура з над афґаньскої границї.

Підчас коли Ральф і другий ба й третий раз неспокійними руками перевертав папери в скриночцї, капітан відзискав знову свій давний спокій. — Певна річ, що на фотоґрафії побачив би хорошеньке, але зовсїм чуже єму личко.

Але пригадую собі, що я ще в Аллахабадї вложив фотоґрафію до отсеї скриночки — відозвав ся Ральф Дельгельм, переконавши ся, що надармо шукає. — Я ще виймив був єї з мого портфелю, або хиба би я єї...

Не докінчив, лиш занепокоєний виймив портфель і отворив єго та став шукати. В нїм було споро банкнотів великої вартости і деякі письма. Нїякий з обох приятелїв не добачив того, як тому Індови, що супроводжав льорда а тепер стояв недалеко від стола, засьвітили ся очи. Лиш на секунду а відтак пробивала ся з них знову давна байдужність. Та й оба недобачили того, як при тім випала з портфелю мала, тоненька, зложена карточка паперу і залетїла під стіл.

— Не можу знайти фотоґрафії — відозвав ся Ральф і єго хороше лице, на котрім звичайно лиш рідко коли не проявляв ся усьміх, посумнїло. — А знаю прецї напевно, що я на короткий час перед моїм виїздом з Аллахабаду в готели Емпрес мав ще єї в руках. Дуже би менї прикро було, як би она десь загубила ся.

Реджінальд успокоюючи, поклав свою руку на плече свого приятеля. — Знайде ся напевно десь в твоїх пакунках. — Але що отсе тут на земли? — перебив собі капітан і підніс карточку, що упала була на землю. — То твоя. — Ах — якаж красна, стара. То ти Ральфе все ще не перестав збирати марки як за давних часів?

Була то дійстно якась куверта з листу, на вид котрої зрадів би був кождий збирач. На нїй була прилїплена лиш злегка печаткою замащена червона осьмигранна марка листова за 4 анни з 1855 р., на котрій на овальнім білім поли була видрукована голова королевої Вікториї. Але тота вже й так досить рідка марка належала до незвичайної рідкости через то, що синя голова була на нїй на відворот видрукована, отже „стояла на голові“ — похибка, яка нинї належить до незвичайної рідкости.

Многі британскі офіцири а передовсїм дами з найперного анґлійского товариства займають ся пристрастно для шпорту збиранєм листових марок та й Реджінальд Вайне, хоч сам тим шпортом не займав ся, знав ся на нїм на стілько, що умів оцїнити вартість куверти з такою рідкою маркою.

Молодий льорд підхопив поквапно той предмет, котрий бодай на хвильку відвернув єго гадки від фотоґрафії, що десь пропала.

— Ах нї — відповів він скоро на Реджінальдове питанє. — Більша часть моєї збірки перейшла в посїданє моєї своячки Мод, котра єсть пристрастною збирачкою. Та й отся марка єсть для неї призначена. Я знаю, що она буде нею дуже тїшити ся. Я купив єї за пару шілїнгів в крамі якогось Парза, що не знав ся на єї вартости для любителя.

Реджінальд держав все ще тоненьку карточку з індийскою маркою в руцї. Адреса на нїй була виписана ґіндостаньскими буквами. Лице єго знов роз'яснило ся. Він не чув нїколи про то, щоби міс Мод Гетфорд займала ся тим шпортом, але знав, що тим займають ся многі инші офіцирскі дами, котрі дуже пильно допитували ся між знакомими про марки для своїх збірок.

— Шкода! — відозвав ся він нараз, пахилившись трохи лїпше над тоту марку. — Повинно було обійти ся без тої плями з чорнила саме коло марки.

— То не чорнило — сказав Ральф на то. — То кров — лиш придиви ся лїпше, а до того ще то й моя кров. Та не дивуй ся так дуже, мій любий, то не вела ся кровава борба о ту індийску марку. Таж я вже сказав тобі, що я набув єї в мирний спосіб. Але коли я в готели придивляв ся їй близше і порав ся при тім з ножиком від нїгтів, то скалїчив ся острим єго кінчиком і якраз тодї капнула капля крови на папір з маркою. Я міг би був легко єї усунути і не була би лишила ся тота чорна плямка, але я того не зробив. А то длятого — лиш не сьмійте ся з мене — що менї в тій хвили прийшла романтична гадка до голови. В тій хвили прийшло менї на гадку, що я би віддав за мою Мод всю кров з мого серця, то я й лишив пляму на папери. Може Мод тим радше приймє отсю марку до своєї збірки, коли довідає ся про історию сеї плямки.

(Дальше буде).

— **Вислід драматичного конкурсу краєвого Виділу.** Вчера відбуло ся засідане конкурсової комісиї краєвого Виділу для нагороджуваня укр.-руских драматичних творів. В жірі взяли участь під проводом радника краєвого Виділу ті члени конкурсової комісиї: Т. Бордуляк, др. А. Чайковский, др. К. Студиньский, проф. Гілярий Огоновский, проф. Ілия Кокорудз, др. Осип Маковей, др. Михайло Волошин і дир. Осип Стадник. Попередний конкурс остав як відомо без успіху. На теперішний надіслано 16 творів — з тих деякі такі, що були на попереднім конкурсі і зістали відкинені, а декотрі такі, що були предкладані на конкурси товариства „Просьвіта", де їх також відкинено. Загалом признано вислід сегорічного конкурсу добрим. Першу нагороду на сегорічнім конкурсі в сумі 700 кор. признано поетови п. Василеви Пачовскому за пятиактову історичну драму п. з. „Сонце Руіни", другу нагороду в сумі 500 кор. закордонній письменници п. Любови Яновскій за 5-ти актову драму п. з. „Жертви", третю нагороду в сумі 300 кор. признано молодому письменникови п. Дмитрови Николишиному за чотироактову драму п. з. „Розладдє". З признанєм конкурсової комісиї стрінула ся також 4 актова драма „Безсудна земля", яка по деяких перерібках дуже надавала би ся для селяньскої сцени.

— **Український вечір в Гамбурзі.** Заходом українського товариства „Січ" в Гамбурзі — як звідтам пишуть — відбуло ся дня 26. лютого в неділю аматорске представлене. Члени товариства відограли комічну оперетку „Перехитрили". На початку торжества просив п. Кульчицкий в своїй промові видців о зглядність в осуді, бо се перший дебют товариства. Штуку відограли однак артисти-аматори надсподівано добре. Штуку виріжесерував п. Карась, а музику і сьпіви підготовив п. Новосад. І ось в Гамбурзі побачили ми на сцені артистів в народних українських строях, а німецка орхестра акомпаніювала до сьпіву українських пісень, а відтак грала до танцю скочні коломийки і козачки. По представленю відсьпівано народний гимн „Ще не вмерла Україна", а опісля зачали ся вечерниці. Велика саля, котра містить кількасот осіб, була виповнена по береги. Окрім всіх Русинів гамбурских, що зібрали ся в комплеті, прибули також заступники Русинів-Українців з Бреми, богато тутешних Німців і Поляків, а також і члени російского тов. „Русскій Клубъ въ Гамб." Перший виступ гамбурскої „Січи" удав ся цілковито і нове, молоде товариство дає повну ґарантию, що розбудить розкинених по чужині робітників-Українців, котрі пропадають в елементі німецкім або польскім. В антракті відчитав тов. Кравс лист, який наспів зі Львова від Шкільного Союза, в котрім заохочувано теплими словами до збираня складок на закладане шкіл. Жертволюбивість нашого народу звістна, тож на Рідну Школу вібрано незгіршу суму. Слід при тім і се згадати, що лист присланий „Шк. Союзом" на чужину сьвідчить, що Союз держить добре пальці на живчику народного житя, коли не уйшло єго уваги наше сьвято далеко над морем.

Телеґрами.

Відень 17 марта. „Die Zeit" довідує ся з японьскої амбасади, що донесене берлиньских часописий о воєнних приготовленях Японії і висилках войск до Дальнього і Порту Артура неправдиві. Японія не гадає зовсім помагати Хіні і мішати ся до хіньско-російского спору. Переношеня войск суть лиш звичайною зміною ґарнізонів.

Пекин 17 марта. Населенє починає показувати невдоволенє з управи заграничної політики. Збори на провінциї домагають ся скликаня парляменту.

Петербург 17 марта. „Новое Время" каже, що Росия стоїть перед зірванєм дипльоматичних зносин з Хіною. В Мукдені робить Хіна приготовлене немов би до війни. Прибувають там кождого дня хіньскі войска і амуніция. В Мукдені пересьвідчені, що війна вскорі вибухне.

Вернсдорф 17 марта. При вчерашнім доповняючім виборі до ради державної одержав німецкий поступовець Лянґенган 4736 голосів, а социяльний демократ др. Карпелес 4239. Вибраний Лянґенган.

Антверпія 17 марта. Представителі міжнародного Союза моряків радили над справою міжнародного страйку для поправи положеня моряків. — В нарадах взяли участь представителі Німеччини, Анґлії, Америки, Франциї, Бельґії, Голяндиї, Швециї, Норвеґії і Данії. Постановлено вибрати міжнародну комісию, котра має розслідити ситуацию. Представителі Німеччини і Бельґії заявили ся против страйку, прочі за страйком.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубшим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, 8·55, 1·15, 1·30, 8·40, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2·15, 5·40, 10·30.
З Черновець: 12·20, 5·45*), 8·05, 10·21**, 2·05, 5·53, 6·35, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·03
*) Від 19/6 до 11/9 в неділі і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2·00, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·45, 3·55, 6·04, 8·25, 8·40, 2·45, 3·15, 6·55, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·16, 8·10, 11·10, 11·33.
До Черновець: 2·50, 6·10, 9·10, 9·35, 2·23, 10·36 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в неділі.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, 2·31, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада.